

Dolničarjev Vinko.

Jo vam je bil možic! Okrogel, rdeč v obraz, je hlačal neprestano okrog mamice v kuhinji in se je držal vedno za krilo. Govoril je zelo neumno. Majhen, debel, v širokih hlačah; največkrat je pa seveda jokal. Vedno je bil lačen; mašil je pa v usta, kar je mogel, samo, da je bilo kaj pripravnega.

Poleti, ko je bila mati na polju, je capljal ta Vinko bos za njo. Na nebu je gorelo solnce, zlato, mehko solnce; smejalo se je dol na zemljo. Vinku je bilo všeč, da je sijalo solnce tako prijetno, saj ga je lepo božalo v lica in bose nožice. Tedaj je sel navadno na tla, grebel z rokami prst in jo je metal od sebe. Kmalu pa se ga je lotila lakota.

„Mama! Tluha! Lacen!“

Škremžil se mu je mali, napeti obrazek pa zakokal je.

„Lacen!“

Potem se je pa dvignil in se oprijel matere za krilo. Pobožala ga je z raskavo dlanjo po cvetočih licih, obrisala mu s predpasnikom oči, ki so bile solzne, in ga je vzela v naročje. Čisto lahek je bil kakor perce, in je venomer jokal.

„A, lačen si?“

„Lacen, mama, lacen! Tluha!“

Šla sta potem domov, v Kurjo vas. Tiha, v megli je ležala ta Kurja vas in tam na koncu ceste je stala Dolničarjeva hiša, čudna, s par stebri podprta koliba. Vrata so bila odprta na stežaj, saj ni bilo v hiši ničesar za tatove. Revna je bila Dolničarjeva družina, siromašna. Daleč naokrog je bilo znano, da so Dolničarjevi reveži.

Doma je položila mati Vinka na klop za peč in mu je prinesla s podstrešja suhih hrušk. Tako je bila lakota potolažena . . .

Enkrat, ko sta se vračala z materjo s polja, je pa sedel na klopi pred hišo berač, star, nebogljen — ene noge in ene roke ni imel. Molil je na rožnivenec z debelimi jagodami, ki so rožljale . . . In tedaj se je

Vinko prestrašil in se je zbal. Oprijel se je z grozo in s strahom v očeh materinega krila in je zajokal. Kmalu pa se je ojunačil in je stopil naravnost pred berača . . .

„Imate kaj kruha, mati?“

Vinko je zrl berača začuden, nato pa je silil v mater:

„Tluha dejte, lačen, levež . . .“

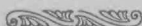
In mati je šla v kuhinjo, stara, izgubančena v lica in zelo upognjena. Vinko je pa capljajal za njo; ko je pa odrezala kruha, ji ga je vzel Vinko iz rok. Hlačal je potem počasi vun čez prag, in se je ustavil pred beračem. Debelo ga je gledal, kruh na hrbtu. Pa iztegnil je naenkrat roko proti beraču in se je zasmejal.

„Na, tluha, si lačen!“

Pustil je Vinko kruh na njegovih kolenih. Okrenil se je in je odcapljajal urno, malo smešno, nazaj v kuhinjo . . .

Od tistega časa pa ni bil Vinko vedno tako hudo lačen kakor prej.

Cvetinomiški.

V šolo!

Komaj, da doma na mizo
vidi Joško mali,
pa že v prvi razred jutri
bodo ga vpisali.

Pa boš dan za dnevom v šolo
s knjigami pohajal,
dan za dnevom učenejši,
umnejši postajal . . .

Joško, to te bodo v šoli
gledali debelo! . . .
To boš ti drugovom novim
sméjal se veselo . . .

Pridno, skrbno se le ũči,
da boš kdaj kaj vedel!
Velik moŕ lahko še bodeš,
boljši kruh boš jedel . . .

Hej, moj Joško! Kaj, če majhna
tvoja je postava!
Tudi majhen človek včasih
vélika je glava.

Vekomir.

